

Un fil molt fi

Hi ha un fil molt fi que separa la raó del deliri. Igual que sempre hi ha hagut fils delicats que han separat això que tu creus que fas d'allò que uns altres et fan fer. En política saber si en véns o si hi vas és fonamental i emborratxar-se de paraules enormes sol acabar essent un gran perill. No hi ha cap #catalanrevolution. Hi ha, això sí, un moviment de protesta i de crítica radical que cal escoltar sense grandiloqüències, que necessitem com l'aire que respirem, però que pot acabar també afavorint els qui diu que combat. Avui, sense anar més lluny.

Hi ha un fil molt fi que separa la raó del deliri. Igual que sempre hi ha hagut fils delicats que han separat això que tu creus que fas d'allò que uns altres et fan fer. En política saber si en véns o si hi vas és fonamental i emborratxar-se de paraules enormes sol acabar essent un gran perill. No hi ha cap #catalanrevolution. Hi ha, això sí, un moviment de protesta i de crítica radical que cal escoltar sense grandiloqüències, que necessitem com l'aire que respirem, però que pot acabar també afavorint els qui diu que combat. Avui, sense anar més lluny. Perquè hi ha un fil molt fi que separa la raó del deliri. De raons, ací i ara n'hi ha més de les necessàries. Una generació sencera, la més ben preparada, convocada a la desocupació. Un sistema econòmic immoral que ha ensenyat sense disfresses la cara més vil. Una política allunyada que es reproduïx d'una manera endogàmica en si mateixa. I també, sí, unes retallades com cap més país d'Europa s'ha atrevit a fer. Però, alerta, que hi ha també el deliri. Creure que representes alguna cosa més que tu mateix i la gent que t'envolta al carrer. Investir-te. Oposar en un sorprenent combat de legitimitats milers de manifestants a milions de vots. Com un tot. Com un tot que, a alguns, a mi, ens repugna. Especialment perquè sé que hi ha fils extremadament delicats que separen això que tu creus que fas d'allò que uns altres et fan fer. Tan delicats que a voltes ni el color no en veus. Una manifestació assetja avui el Parlament de Catalunya, mentre ningú no prova d'assetjar la banca, per exemple. I ni tan solament insinue que, el setge, no el faran mai al parlament de Madrid, que això ja ho sé. I hi ha uns indignats que a Barcelona s'encaren amb diputades que fa anys que veig lluitant cada dia i els etziben com un insult un 'y tu cuanto cobras?', tan pobre mentalment com demagògic. Mentre a la mateixa hora dos dels personatges més coneguts de Sol seuen en un saló de l'Ateneo de Madrid acomboiant, com si foren uns senyorets llerrouxistes, un tal Lorenzo Abadia que resulta que és un cap del PP i que ara diu que aspira a dirigir la #spanishrevolution. Ai.

15 juny 2011

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)